

A la vuelta de la esquina

Títol original: *In den Gängen* **Direcció:** Thomas Stuber **Guió:** Clemens Meyer, Thomas Stuber **País:** Alemanya **Durada:** 125 min **Any:** 2018 **Gènere:** Drama romàntic
Interpretació: Sandra Hüller, Franz Rogowski, Peter Kurth, Ramona Kunze-Libnow
Fotografia: Peter Matjasko **Distribuïdora:** Surtsey Films **Estrena a Espanya:** 12/04/2019

No recomanada per a menors de 12 anys
Versió original subtítulada en espanyol

SINOPSI

En Christian és nou al supermercat. S'endinsa en aquest univers desconegut amb l'ajuda del seu company Bruno, que li ensenya tots els trucs de la professió i es converteix en el seu amic. En poc temps s'enamora de la Marion, que treballa al departament de dolços i sempre fa broma amb ell. Però la Marion està casada, tot i que no és feliç en el seu matrimoni. (Filmaffinity.com)

CRÍTICA

Cap pel·lícula que obri amb *El Danubio Azul* de Johann Strauss pot evitar llançar la ment a les imatges eternes de *2001: Una Odissea en el Espacio* de Stanley Kubrick. Cap. L'obra de Strauss roman gravada a foc en l'imaginari cinèfil com la banda sonora de la mare de totes les el·lipsis, aquella en què un os llançat a l'aire per un avantpassat de l'home acabava convertit en una nau espacial en un salt de milions de anys d'evolució. **A la vuelta de la esquina**, desafortunada traducció castellana per a la nova pel·lícula de l'alemany Thomas Stuber s'obre, precisament, amb la mateixa peça de Strauss. No obstant això, en aquesta ocasió el sentit artístic esdevé pervers i molt més fosc. Les imatges que l'acompanyen, com en Kubrick, també estan protagonitzades per màquines però, lluny de la sofisticació aeroespacial de la conquesta de l'espai, les màquines de la pel·lícula de Stuber ens situen en un estat evolutiu molt anterior [...]. Aquí els carretons elevadors es converteixen en fosc objecte de desig, pur fetitxisme, una de les aspiracions màximes a la qual un reposador de mercaderies pot aspirar.

Encara que es pugui reconèixer que, en realitat, entrar a veure els punts d'unió de dues obres tan profundament allunyades com la pel·lícula de Kubrick i la de Stuber pugui tractar-se d'una veritable bogeria, la veritat és que és aquí mateix, en aquesta unió musical i el dispositiu de posada en escena desplegat a les dues pel·lícules, on trobem un interessant diàleg entre dos conceptes oposats sobre l'evolució de l'home. A saber: de la magnificació dels èxits de la humanitat amb la conquesta espacial, a les màquines elevadores que circulen pels enormes espais freds d'un gran hipermercat, les quals no serveixen tant per expandir els coneixements de l'home sobre la seva existència com per optimitzar el treball alienant imposat per un model capitalista altament evolucionat.

La veritat és que del que en realitat sembla parlar una pel·lícula com **A la vuelta de la esquina** és d'un procés involutiu, vist des de certa nostàlgia. No és intrascendent que l'hipermercat on treballen totes aquestes ànimes en pena, fos abans un important centre logístic de la difunta RDA. Un temps, el de la Guerra Freda i l'Europa dels blocs i el Teló d'Acer, rememorat amb veritable nostàlgia per antics treballadors reconvertits ara en instruments del capitalisme. A les entranyes d'aquest vell edifici reconvertit va a parar Christian, un jove desorientat de fosc passat, la seva mirada i esqueixada veu (meravellós treball interpretatiu de Franz Rogowski) substitueix totes aquestes paraules que el personatge mai arriba a dir per pura presència física i magnètica. Christian, o C., tal com és presentat en societat, misteriós, solitari i taciturn, encaixa bé dins d'aquest paisatge humà que deambula pels passadissos d'un hipermercat que és espai vital i, alhora, llar dels desemparats, dels abatuts i dissuadits per un món on no acaben d'encaixar. Christian passa les nits en blanc, esperant, anhelant tornar a començar el seu torn. Són personatges desarrelats en què la llar fora del centre de treball apareix com a espai hostil, desolat i impersonal, gairebé com a lloc de pas.

Thomas Stuber filma amb un ull posat en el cinema d'Aki Kaurismäki i fins i tot en el de Wes Anderson. Ho diu ell, però es desprèn, gairebé sense filtres, de les seves imatges, del retrat de personatges solitaris però profundament humans filmats des del més absolut dels respectes. Es palpa també en els rostres hieràtics, l'humor tallant, en l'estranyesa dels espais o en la simetria d'enquadraments dominats per llums dures. I és aquí, precisament, on la pel·lícula naufraga. Allà, en els pantanosos terrenys de l'extrema evidència referencial, en calcular la metàfora visual, en desviar-se a camins que busquin sobreexplicar temes que atempten contra la pròpia naturalesa misteriosa d'un personatge com l'interpretat per Rogowski, o en recalcar que la nova llar que els desarrelats han edificat com a espai comunal entre els murs d'un supermercat és tan artificial com els llums de neó que il·luminen el dia a dia d'aquestes existències. Una llum artificial. Alguns són conscients d'això i decideixen abandonar el camí, atrapats de Stuber

Daniel Jiménez – Cinemaldito.com